

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2015. április 16.*

„Megsemmisítés iránti kereset — Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés — Új pszichoaktív anyag ellenőrzési intézkedések alá vonása — A jogalap meghatározása — A Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően alkalmazandó jogi háttér — Átmeneti rendelkezések — Másodlagos jogalap — A Parlamenttel való konzultáció”

A C-317/13. és C-679/13. sz. egyesített ügyekben,

az EUMSZ 263. cikk alapján megsemmisítés iránt 2013. június 7-én, illetve 2013. december 19-én

az **Európai Parlament** (képviselik: F. Drexler, A. Caiola és M. Pencheva, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: K. Pleśniak és A. F. Jensen, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

az **Osztrák Köztársaság** (képviseli: C. Pesendorfer, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

benyújtott keresete tárgyában,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: L. Bay Larsen (előadó) tanácselnök, K. Jürimäe, J. Malenovský, M. Safjan és A. Prechal bírák,

főtanácsnok: N. Wahl,

hivatalvezető: V. Tourrès tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2014. november 5-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2015. január 22-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

- 1 A C-317/13. és C-679/13. sz. ügyben előterjesztett keresetleveleivel az Európai Parlament a 4-metilamfetamin ellenőrzési intézkedéseknek történő alávetéséről szóló, 2013. március 7-i 2013/129/EU tanácsi határozat (HL L 72., 11. o.), illetve az 5-(2-amino-propil)indol ellenőrzési intézkedések alá vonásáról szóló, 2013. október 7-i 2013/496/EU tanácsi végrehajtási határozat (HL L 272., 44. o., a továbbiakban együtt: megtámadott határozatok) megsemmisítését kéri.

Jogi háttér

- 2 Az új pszichoaktív anyagokra vonatkozó információcseréről, kockázatértékelésről és ellenőrzésről szóló, 2005. május 10-i 2005/387/IB tanácsi határozat (14) preambulumbekkezdése (HL L 127., 32. o.) a következőképpen szól:

„A[z EU] 34. cikk[...] (2) bekezdésének c) pontjával összhangban az e határozaton alapuló intézkedések meghozatalánál minősített többséggel lehet eljárni, mivel azok e határozat végrehajtásához szükségesek.”

- 3 E határozat 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Ez a határozat az új pszichoaktív anyagokra vonatkozó információ gyors cseréjére vonatkozó mechanizmust hoz létre. [...]”

Ez a határozat az ezen új pszichoaktív anyagokkal kapcsolatos kockázatok értékelését is előírja, annak érdekében, hogy a tagállamokban a kábítószerekre és pszichotróp anyagokra vonatkozó ellenőrző intézkedések alkalmazását az új pszichoaktív anyagok esetében is lehetővé tegye.”

- 4 Az említett határozat 6. cikke előírja, hogy az Európai Unió Tanácsa kérheti valamely új pszichoaktív anyaggal kapcsolatos kockázatok értékeléséről szóló jelentés elkészítését.

- 5 Ugyanezen határozatnak az „Egyes új pszichoaktív anyagok ellenőrzés alá vonására irányuló eljárás” című 8. cikke a következőképpen szól:

„(1) A kockázatértékelő jelentés átvételétől számított hat héten belül a Bizottság kezdeményezést nyújt be a Tanácsnak az új pszichoaktív anyag ellenőrzési intézkedéseknek történő alávetéséről. [...]”

(2) Amennyiben a Bizottság úgy ítéli meg, hogy nem szükséges az új pszichoaktív anyag ellenőrzési intézkedéseknek való alávetésére vonatkozó kezdeményezést benyújtani, egy vagy több tagállam is benyújthat ilyen jellegű kezdeményezést a Tanácsnak, lehetőleg legkésőbb a jelentésnek Bizottság által a Tanács részére történt benyújtása időpontját követő hat héten belül.

(3) A Tanács a[z EU] 34. cikk[...] (2) bekezdésének c) pontja alapján minősített többséggel eljárva határoz az (1) vagy (2) bekezdés szerint benyújtott kezdeményezés alapján arról, hogy az új pszichoaktív anyagot alá kell-e vetni ellenőrzési intézkedéseknek.”

A megtámadott határozatok

- 6 A 2013/129 határozat, amely az EUMSZ-re és a 2005/387 határozatra, különösen annak 8. cikke (3) bekezdésére hivatkozik, 1. cikkében előírja, hogy a 4-metilamfetamin nevű új pszichoaktív szer az Unióra kiterjedő ellenőrzési intézkedések alá kerül.

- 7 E határozat 2. cikke úgy rendelkezik, hogy 2014. március 17-ig a tagállamok nemzeti jogokkal összhangban megteszik a szükséges lépéseket, hogy ezen anyagot ellenőrzési intézkedéseknek és büntetőjogi szankcióknak vessék alá.
- 8 A 2013/496 határozat, amely szintén az EUMSZ-re és a 2005/387 határozatra, különösen annak 8. cikke (3) bekezdésére hivatkozik, 1. cikkében előírja, hogy az 5-(2-amino-propil)indol nevű új pszichoaktív anyag az Unió-szerte alkalmazandó ellenőrzési intézkedések hatálya alá kerül.
- 9 E határozat 2. cikke előírja, hogy 2014. október 13-ig a tagállamok nemzeti jogokkal összhangban megteszik a szükséges lépéseket, hogy ezen anyagot ellenőrzési intézkedéseknek és büntetőjogi szankcióknak vessék alá.

A felek kérelmei és a Bíróság előtti eljárás

- 10 A Parlament azt kéri, hogy a Bíróság:
- semmisítse meg a megtámadott határozatokat;
 - tartsa fenn e határozatok joghatásait mindaddig, amíg helyükbe új jogi aktusok nem lépnek, és
 - a Tanácsot kötelezze a költségek viselésére.
- 11 A Tanács azt kéri, hogy a Bíróság:
- mint megalapozatlant utasítsa el a kereseteket;
 - mint elfogadhatatlant, vagy legalábbis mint megalapozatlant utasítsa el az e keresetekben a 2005/387 határozat jogellenességére vonatkozóan felhozott kifogást;
 - másodlagosan, a megtámadott határozatok megsemmisítése esetén tartsa fenn e határozatok joghatásait mindaddig, amíg helyükbe új jogi aktusok nem lépnek, és
 - a Parlamentet kötelezze a költségek viselésére.
- 12 A Bíróság elnöke 2014. március 27-i végzésével elrendelte a C-317/13. sz. és a C-679/13. sz. ügy egyesítését a szóbeli szakasz lefolytatása és az ítélet meghozatala céljából.
- 13 A Bíróság elnöke 2013. október 8-i és 2014. április 28-i határozatával engedélyezte az Osztrák Köztársaság beavatkozását a Tanács kérelmeinek támogatása végett a C-317/13. sz. és a C-679/13. sz. ügyben.

A keresetekről

- 14 A Parlament keresetei alátámasztása érdekében két jogalapra hivatkozik, amelyeket nem hatályos vagy jogellenes jogalap megválasztására, illetve valamely eljárási szabály azáltal történő megsértésére alapít, hogy a Parlament nem vett részt a megtámadott határozatok elfogadásához vezető eljárásban.

A Parlament által a C-679/13. sz. ügyben felhozott egyes jogalapok vagy érvek elfogadhatóságáról

A felek érvei

- 15 A Tanács úgy ítéli meg, hogy a Parlament által a C-679/13. sz. ügyben felhozott egyes jogalapokat vagy érveket mint elfogadhatatlanokat el kell utasítani, mivel nem egyértelműek és nem pontosak. Ez vonatkozik az EU 39. cikk (1) bekezdésének alkalmazására, a már nem hatályos jogalap megválasztására, a jogbiztonság és az intézményi egyensúly elvének megsértésére, valamint az arra vonatkozó jogalapra, illetve érvekre, hogy a megtámadott határozatok a 2005/387 határozat lényeges elemét módosítják.
- 16 A Parlament azt állítja, hogy a C-679/13. sz. ügyben előterjesztett keresetlevél kellően egyértelmű és pontos. Ami konkrétan azon állítást illeti, miszerint a megtámadott határozatok a 2005/387 határozat lényeges elemét módosítják, a Parlament kiemeli, hogy kevésbé fontos annak meghatározása, hogy valóban ez az eset áll-e fenn, mivel e körülmény mindenestre semmilyen következménnyel nem jár azon eljárás tekintetében, amelyet a 2013/496 határozat elfogadásához kellett volna követni.

A Bíróság álláspontja

- 17 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság eljárási szabályzata 120. cikkének c) pontjából és az azzal kapcsolatos ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a keresetlevélnek meg kell jelölnie a jogvita tárgyát, a jogalapokat és a felhozott érveket, valamint tartalmaznia kell e jogalapok rövid ismertetését. E megjelölésnek, illetve ismertetésnek kellően egyértelműnek és pontosnak kell lennie ahhoz, hogy az alperes elő tudja készíteni védekezését, valamint a Bíróság gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét. Mindebből következik, hogy a kereset alapjául szolgáló alapvető ténybeli és jogi elemeknek magából a keresetlevél szövegéből kell egységes és érthető módon következniük, és a keresetlevélben a kérelmeket egyértelműen kell megfogalmazni, nehogy a Bíróság a határozatában túlterjeszkedjen a kereseti kérelmen, vagy ne határozzon valamely kifogás tekintetében (lásd ebben az értelemben: Egyesült Királyság kontra Tanács ítélet, C-209/13, EU:C:2014:283, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 18 A jelen esetben a C-679/13. sz. ügyben előterjesztett kereset első három jogalapjának, illetve érvének bemutatása – amely egyértelműségének és pontosságának hiányára a Tanács hivatkozik – megfelel e követelményeknek. Különösen lehetővé teszi a Tanács számára, hogy elkészítse védekezését e jogalapok, illetve ezen érvek tekintetében, és lehetővé teszi a Bíróság számára, hogy a 2013/496 határozat felett felülvizsgálatot gyakorolhasson.
- 19 Ami e jogalapok, illetve érvek közül az utolsót illeti, mindenestre emlékeztetni kell arra, hogy a Parlament válaszában elismerte, hogy a 2013/496 határozat jogszerűsége nem ezen érv megalapozottságától függ. Nem olyan jogalapról vagy évről van tehát szó, amelyről a Bíróságnak határoznia kellene.
- 20 Az előzőekből következik, hogy a C-679/13. sz. ügyben előterjesztett kereset bizonyos elemei állítólagos egyértelműségének és pontosságának hiányára irányuló elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.
- 21 Mivel valamely jogi aktus jogalapja határozza meg az annak elfogadása céljából követendő eljárásokat (Parlament kontra Tanács ítélet, C-130/10, EU:C:2012:472, 80. pont; Parlament kontra Tanács ítélet, C-658/11, EU:C:2014:2025, 57. pont), ezért először is a C-317/13. sz. ügyben felhozott első, valamint a C-679/13. sz. ügyben felhozott második, hatálytalan vagy jogellenes jogi alap megválasztására alapított jogalapot kell megvizsgálni.

A C-317/13. sz. ügyben felhozott első, valamint a C-679/13. sz. ügyben felhozott második, a hatálytalan vagy jogellenes jogi alap megválasztására alapított jogalapról

A C-317/13. sz. ügyben felhozott első jogalap első részéről, valamint a C-679/13. sz. ügyben felhozott második jogalapról, amelyek hatálytalan jogi alap megválasztásán alapulnak

– A felek érvei

- 22 A Parlament azt állítja, hogy a megtámadott határozatokban az EUM-Szerződésre való utalás túl általános ahhoz, hogy azok jogalapjául szolgálhasson, és hogy a 2005/387 határozat 8. cikkének (3) bekezdése nem tekinthető valódi jogalapról.
- 23 E rendelkezés ugyanis az EU 34. cikk (2) bekezdésének c) pontjára való hivatkozásra korlátozódik, amely az egyetlen lehetséges jogalapról minősült a korábbi „harmadik pillér” keretében a végrehajtási intézkedések elfogadásához.
- 24 Következésképpen a Tanács által alkalmazott jogalap a Parlament szerint az EU 34. cikk (2) bekezdésének c) pontja. Márpedig, mivel e 34. cikket hatályon kívül helyezte a Lisszaboni Szerződés, az már nem szolgálhat jogalapként új jogi aktusok elfogadásához. Azon körülmény, hogy a másodlagos jog valamely rendelkezése az említett 34. cikkre hivatkozik, e tekintetben hatástalan, mivel e rendelkezést úgy kell tekinteni, mint amely alkalmazhatatlanná vált e Szerződés hatálybalépése révén.
- 25 A Tanács kifejti, hogy a megtámadott határozatokat az átmeneti rendelkezésekről szóló (36.) jegyzőkönyv (a továbbiakban: átmeneti rendelkezésekről szóló jegyzőkönyv) 9. cikkével együttesen értelmezett 2005/387 határozat 8. cikkének (3) bekezdése alapján fogadta el. Kiemeli e tekintetben, hogy a megtámadott határozatok sem általában az EU-Szerződésre, sem konkrétan az EU 34. cikk (2) bekezdésének c) pontjára nem hivatkoznak.
- 26 Kiemeli továbbá, hogy az EU 34. cikk hatályon kívül helyezését követően az ezen cikkekre való utalás, amely a 2005/387 határozat 8. cikkének (3) bekezdésében szerepel, már nem vált ki joghatásokat, és hogy ez utóbbi rendelkezés önálló jogalappá vált, amely végrehajtási jogköröket ruház a Tanácsra.

– A Bíróság álláspontja

- 27 A C-317/13. sz. ügyben felhozott első jogalap első része és a C-679/13. sz. ügyben felhozott második jogalap megalapozottságának értékelése érdekében azon jogi alapot kell meghatározni, amely alapján a megtámadott határozatokat elfogadták.
- 28 E tekintetben meg kell állapítani, hogy e határozatok nem hivatkoznak az EU 34. cikkekre, és hogy bevezető hivatkozásaik kifejezetten az EUM-Szerződésre, valamint a 2005/387 határozat 8. cikkének (3) bekezdésére utalnak.
- 29 A megtámadott határozatok szövegére tekintettel, amelynek főszabály szerint az indokolási kötelezettség teljesítése érdekében fel kell tüntetnie a jogalapot, amelyen alapul (lásd ebben az értelemben: Bizottság kontra Tanács ítélet, C-370/07, EU:C:2009:590, 39. és 55. pont), nem tekinthető tehát úgy, hogy e határozatok az EU 34. cikkre alapulnak.
- 30 Meg kell továbbá jegyezni, hogy a megtámadott határozatok egyetlen eleme sem utal arra, hogy a Tanács e 34. cikket kívánta e határozatok jogalapjaként alkalmazni.

- 31 Különösen nem releváns e tekintetben a 2005/387 határozat 8. cikkének (3) bekezdésében az EU 34. cikk (2) bekezdésének c) pontjára tett utalás, mivel a Tanács azon kifejezett döntése, hogy a megtámadott határozatokban nem e rendelkezést említi, hanem inkább az EUM-Szerződést és a 2005/387 határozat 8. cikkének (3) bekezdését, egyértelműen jelzi, hogy a megtámadott határozatok magán ez utóbbi rendelkezésen alapulnak.
- 32 Ebből következik, hogy az EU 34. cikknek a Lisszaboni Szerződéssel való hatályon kívül helyezése nem fosztja meg jogalapjuktól a megtámadott határozatokat.
- 33 Ezekre tekintettel mint megalapozatlant el kell utasítani a C-317/13. sz. ügyben felhozott első jogalap első részét és a C-679/13. sz. ügyben felhozott második jogalapot.

A C-317/13. sz. ügyben felhozott első jogalap második részéről, valamint a C-679/13. sz. ügyben felhozott második jogalapról, amelyek jogellenes jogi alap megválasztásán alapulnak

– A felek érvei

- 34 A Parlament úgy véli, hogy ha úgy kellene tekinteni, hogy a megtámadott határozatok jogalapja a 2005/387 határozat 8. cikkének (3) bekezdése, e rendelkezés jogellenes másodlagos jogalapnak minősül, amelyen nem alapulhatnak érvényesen e határozatok.
- 35 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából ugyanis következik, hogy a Szerződésekkel összeegyeztethetetlen olyan másodlagos jogalap létesítése, amely megkönnyíti valamely jogi aktus elfogadásának módjait. Ez vonatkozik a 2005/387 határozat 8. cikkének (3) bekezdésére, mivel az nem írja elő a Parlamenttel való konzultációt, noha azt az e határozat végrehajtási intézkedésének elfogadása céljából kötelezővé teszi az EU 39. cikk.
- 36 A 2005/387 határozat 8. cikkének (3) bekezdése továbbá alkalmazhatatlanná vált a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően, és az új jogi aktusok elfogadásához jogellenes eltérést ír elő az e Szerződéssel bevezetett eljárás alól. Az ilyen eltérést nem engedi meg az átmeneti rendelkezésekről szóló jegyzőkönyv 9. cikke, amely csak azt tartalmazza, hogy a korábbi „harmadik pillér” jogi aktusai nem vesztik automatikusan hatályukat az említett Szerződés hatálybalépésével.
- 37 A Tanács elsődlegesen vitatja a 2005/387 határozat 8. cikkének (3) bekezdésére vonatkozóan a Parlament által felhozott jogellenességi kifogás elfogadhatóságát. E tekintetben arra hivatkozik, hogy az átmeneti rendelkezésekről szóló jegyzőkönyv 10. cikkének (1) bekezdése értelmében a Bíróság hatáskörei e határozat tekintetében 2014. december 1-jéig változatlanok maradnak, és megegyeznek azokkal, amelyek a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt fennálltak. Márpedig az akkor alkalmazandó EU 35. cikk (6) bekezdése nem írta elő annak lehetőségét, hogy a Parlament megsemmisítés iránti keresetet terjesszen elő a korábbi „harmadik pillér” keretében elfogadott, az említett határozathoz hasonló jogi aktus ellen. Azon hatáskör hiányából, amely a Bíróságot e területen jellemezte, következik, hogy a Parlament által felhozott jogellenességi kifogást elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.
- 38 A Tanács másodlagosan azt állítja, hogy a 2005/387 határozat 8. cikkének (3) bekezdése az elfogadásakor megfelelt az EU-Szerződésnek. E rendelkezés ugyanis az EU 34. cikk (2) bekezdésének c) pontjában foglalt eljárás alkalmazásának előírására szorítkozik, nem vezet tehát be a Parlamenttel való konzultációt kizáró *sui generis* eljárást.
- 39 A Lisszaboni Szerződés hatálybalépésének joghatásait illetően a Tanács azt állítja, hogy az átmeneti rendelkezésekről szóló jegyzőkönyv 9. cikkének a Parlament által javasolt értelmezése megbénítaná a korábbi „harmadik pillér” jogi aktusaiban előírt végrehajtási intézkedések elfogadásának minden lehetőségét, és pontosan ez az a helyzet, amelyet a Szerződések megalkotói meg kívántak akadályozni.

– A Bíróság álláspontja

- 40 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint valamely uniós jogi aktus jogalapja megválasztásának olyan objektív elemeken kell alapulnia, amelyek alkalmasak arra, hogy bírósági felülvizsgálat tárgyát képezzék; ilyen elemnek számít többek között a jogi aktus célja és tartalma (Bizottság kontra Parlament és Tanács ítélet, C-43/12, EU:C:2014:298, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 41 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felek között nincs nézetkülönbség a 2005/387 határozat 8. cikkének (3) bekezdése, valamint a megtámadott határozatok célja és tartalma közötti kapcsolat tekintetében. A Parlament viszont vitatja e rendelkezés jogszerűségét, arra hivatkozva, hogy az megkönnyíti a 2005/387 határozat végrehajtási intézkedéseinek elfogadási módját a Szerződésekben e célból előírt eljárásához képest.
- 42 Márpedig a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy mivel az uniós intézmények akaratnyilvánítására vonatkozó szabályokat a Szerződések állapítják meg, és azokról sem a tagállamok, sem maguk az intézmények nem rendelkezhetnek, kizárólag a Szerződések hatalmazhatják fel valamely intézményt arra, hogy különleges esetekben eltérjen a Szerződésekben megállapított valamely döntéshozatali eljárástól. Ezért valamely intézmény arra vonatkozó lehetőségének elismerése, hogy másodlagos jogalapokat hozzon létre, akár azért, hogy megszigorítsa, akár pedig azért, hogy megkönnyítse valamely aktus elfogadásának módjait, az adott intézmény számára olyan jogalkotási hatáskör biztosításához vezetne, amely túllép a Szerződésekben előírt hatáskörön (lásd Parlament kontra Tanács ítélet, C-133/06, EU:C:2008:257, 54–56. pont).
- 43 Ezen, a Parlament kontra Tanács ítéletben (C-133/06, EU:C:2008:257) a jogalkotási aktusok elfogadását lehetővé tevő másodlagos jogalap kapcsán kialakított megoldást kell alkalmazni a valamely másodlagos jogi aktusban előírt olyan jogalapokra is, amelyek lehetővé teszik e jogi aktus végrehajtási intézkedéseinek elfogadását, az ilyen intézkedések Szerződésekben előírt elfogadási módjait megszigorítva vagy megkönnyítve.
- 44 Ugyanis, bár igaz, hogy a Szerződések előírják, hogy a Parlament és a Tanács meghatározza a Bizottság végrehajtási hatáskörének gyakorlására vonatkozó bizonyos szabályokat, a Szerződésekben előírt végrehajtási intézkedések elfogadására vonatkozó különös szabályok azonban ugyanolyan címen kötelezik az intézményeket, mint a jogalkotási aktusok elfogadására vonatkozó szabályok, és azokkal nem lehetnek tehát ellentétesek a másodlagos jogi aktusok.
- 45 Ezzel összefüggésben, tekintettel arra, hogy valamely uniós jogi aktus érvényességét az aktus meghozatalának időpontjában fennálló ténybeli és jogi elemek függvényében kell elbírálni (lásd analógia útján: Gualtieri kontra Bizottság ítélet, C-485/08 P, EU:C:2010:188, 26. pont; Schindler Holding és társai kontra Bizottság ítélet, C-501/11 P, EU:C:2013:522, 31. pont; Schaible-ítélet, C-101/12, EU:C:2013:661, 50. pont), a 2005/387 határozat 8. cikke (3) bekezdésének jogszerűségét az e határozat elfogadása időpontjában a büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés területén az általános jogi aktusok végrehajtását szabályozó rendelkezések alapján kell megítélni, vagyis az EU 34. cikk (2) bekezdésének c) pontja és az EU 39. cikk (1) bekezdése alapján.
- 46 E rendelkezésekből következik, hogy a minősített többséggel eljáró Tanács a Parlamenttel való konzultációt követően megállapítja a büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködésre vonatkozó cím keretében elfogadott határozatok végrehajtásához szükséges intézkedéseket.
- 47 E tekintetben kétségtelenül meg kell állapítani, hogy a 2005/387 határozat 8. cikke (3) bekezdésének szövege nem írja elő azon kötelezettséget a Tanács számára, hogy konzultáljon a Parlamenttel az e határozat említett rendelkezésben előírt végrehajtási intézkedéseinek elfogadása előtt.

- 48 Mindazonáltal az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely másodlagos uniós jogszabályt – amennyiben lehetséges – úgy kell értelmezni, hogy összhangban legyen a Szerződések rendelkezéseivel (Efir-ítélet, C-19/12, EU:C:2013:148, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 49 Ezért tekintettel egyrészt arra, hogy valamely másodlagos jogi aktusnak az elsődleges joggal összhangban álló értelmezésére vonatkozó kötelezettség azon általános értelmezési elvből következik, hogy valamely uniós jogi aktust – amennyire lehetséges – úgy kell értelmezni, hogy ne váljék kérdésessé annak érvényessége (lásd ebben az értelemben: Sturgeon és társai ítélet, C-402/07 és C-432/07, EU:C:2009:716, 47. és 48. pont; Bizottság kontra Strack ítélet [felülvizsgálat], C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, 40. pont), másrészt pedig hogy a 2005/387 határozat 8. cikke (3) bekezdésének jogszerűségét – a jelen ítélet 45. pontjában felidézett okok miatt – különösen az EU 39. cikk (1) bekezdésére tekintettel kell értékelni, az előbbi rendelkezést az utóbbival összhangban kell értelmezni.
- 50 Következésképpen a 2005/387 határozat 8. cikkének (3) bekezdését az EU 39. cikk (1) bekezdésével összhangban úgy kell értelmezni, hogy az csak akkor teszi lehetővé a Tanács számára, hogy valamely új pszichoaktív anyag ellenőrzési intézkedések alá vonása céljából jogi aktust fogadjon el, ha konzultált a Parlamenttel. Ebből következik, hogy el kell utasítani a Parlament azon érvét, miszerint azon tény, hogy ezen első rendelkezés nem írja elő a konzultációs kötelezettséget, azt jelenti, hogy a végrehajtási intézkedések könnyített elfogadási módját vezeti be az EU-Szerződésben e célra előírt eljáráshoz képest.
- 51 Ami a Parlament arra vonatkozó érveit illeti, hogy a 2005/387 határozat 8. cikkének (3) bekezdése összeegyeztethetetlen a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően alkalmazandó eljárási szabályokkal, mindenesetre meg kell jegyezni, hogy az átmeneti rendelkezésekről szóló jegyzőkönyv kifejezetten az e Szerződés hatálybalépését követően az EU-Szerződés alapján ezen időpont előtt elfogadott jogi aktusokra alkalmazandó jogi szabályokra vonatkozó rendelkezéseket tartalmaz.
- 52 Így e jegyzőkönyv 9. cikke előírja, hogy az ilyen jogi aktusok joghatása mindaddig fennmarad, amíg azokat a Szerződések alapján hatályon kívül nem helyezik, semmisnek nem nyilvánítják, vagy nem módosítják.
- 53 E cikket az említett jegyzőkönyv első preambulumbekkezdésére tekintettel kell értelmezni, amely kimondja, hogy a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt alkalmazandó Szerződések intézményi rendelkezései és az említett szerződésben előírt rendelkezések közötti átmenet megszervezése érdekében átmeneti rendelkezéseket szükséges megállapítani.
- 54 Ezért tekintettel arra, hogy a Lisszaboni Szerződés lényegesen módosította a büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés intézményi keretét, az átmeneti rendelkezésekről szóló jegyzőkönyv 9. cikkét úgy kell érteni – amint azt a főtanácsnok indítványának 45. pontjában megjegyezte –, mint amely különösen annak biztosítására irányul, hogy az ezen együttműködés keretében elfogadott jogi aktusok az említett együttműködés intézményi keretének módosítása ellenére továbbra is hatékonyan alkalmazhatók legyenek.
- 55 Márpedig a Parlament azon érvének elfogadása, mely szerint a büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés alá tartozó végrehajtási intézkedések elfogadására irányuló különös eljárások Lisszaboni Szerződés általi hatályon kívül helyezése lehetetlenné tette az ilyen intézkedések azt megelőzően történő elfogadását, hogy az ezen együttműködés keretében elfogadott általános aktusokat ne módosították volna a Lisszaboni Szerződéshez való igazításuk céljából, éppen hogy bonyolítaná, vagy akár meg is akadályozná e jogi aktusok hatékony alkalmazását, és ezáltal veszélyeztetné a Szerződés megalkotói által kitűzött cél megvalósítását.

- 56 Mindent egybevetve az átmeneti rendelkezésekről szóló jegyzőkönyv 9. cikkének a Parlament által javasolt azon értelmezése, mely szerint e cikk mindössze azt jelenti, hogy a büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés alá tartozó jogi aktusok nem veszítik el automatikusan hatályukat a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően, megfosztaná e cikket a hatékony érvényesülésétől.
- 57 Az előzőekből következik, hogy a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt az EU-Szerződés alapján szabályosan elfogadott jogi aktus azon rendelkezése, amely előírja e jogi aktus végrehajtási intézkedéseinek elfogadási módjait, továbbra is kifejti joghatásait, amennyiben azt nem helyezték hatályon kívül, nem nyilvánították semmisnek, vagy nem módosították, és az általa meghatározott eljárás alapján teszi lehetővé a végrehajtási intézkedések elfogadását.
- 58 E feltételek mellett azon körülmény, hogy a 2005/387 határozat 8. cikkének (3) bekezdése a végrehajtási intézkedések elfogadásának szigorúbb vagy könnyített elfogadási módjait írja elő az EUM-Szerződésben e célból előírt eljáráshoz képest, nem jelenti azt, hogy e rendelkezés jogellenes másodlagos jogalapnak minősül, amelynek alkalmazását kifogás útján el kellene utasítani.
- 59 Következésképpen e körülmények között, anélkül hogy szükséges lenne a C-317/13. sz. ügyben felhozott első jogalap második részének, valamint a C-679/13. sz. ügyben felhozott második jogalapnak az elfogadhatóságáról határozni, azt mint megalapozatlant el kell utasítani (lásd analógia útján: Franciaország kontra Bizottság ítélet, C-233/02, EU:C:2004:173, 26. pont; Komninou és társai kontra Bizottság ítélet, C-167/06 P, EU:C:2007:633, 32. pont), ennél fogva e jogalapokat egészükben el kell utasítani.

A C-317/13. sz. ügyben felhozott második jogalapról, valamint a C-679/13. sz. ügyben felhozott első jogalapról, amelyek lényeges eljárási szabály megsértésén alapulnak

A felek érvei

- 60 A Parlament azt állítja, hogy amennyiben továbbra is a Lisszaboni Szerződést megelőző szabályozás alkalmazandó a jelen ügyben, az EU 39. cikk (1) bekezdése alapján konzultálni kellett volna vele.
- 61 A Tanács ezzel szemben úgy ítéli meg, hogy a 2005/387 határozat 8. cikkének (3) bekezdése egyáltalán nem írja elő a Parlament részvételét a megtámadott határozatok elfogadásában, és hogy az EU 39. cikknek a Lisszaboni Szerződés általi hatályon kívül helyezését követően már nem kell konzultálni a Parlamenttel e határozat végrehajtási intézkedéseinek elfogadása érdekében.
- 62 Az átmeneti rendelkezésekről szóló jegyzőkönyv 10. cikkének (1) bekezdése alátámasztja ezen elemzést, mivel nem hivatkozik az EU 39. cikkre azon rendelkezések között, amelyek joghatásai fennmaradnak a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően. A Parlamenttel való konzultációra vonatkozó kötelezettségnek az elfogadási eljárásba való belefoglalása mindazonáltal egy olyan elemmel egészítené az EUMSZ 291. cikkben foglalt eljárást, amely nem szerepel e cikkben, és ezáltal sértené a Lisszaboni Szerződés által kialakított intézményi egyensúlyt.

A Bíróság álláspontja

- 63 Emlékeztetni kell arra, hogy a Parlamenttel az uniós jog alkalmazandó szabályai által előírt esetekben történő rendszeres konzultáció olyan lényeges eljárási szabálynak minősül, amelynek megsértése az érintett jogi aktus semmisségét eredményezi (lásd ebben az értelemben: Parlament kontra Tanács ítélet, C-65/93, EU:C:1995:91, 21. pont; Parlament kontra Tanács ítélet, C-417/93, EU:C:1995:127, 9. pont).

- 64 Következésképpen, amennyiben a C-317/13. sz. ügyben felhozott első jogalapra, valamint a C-679/13. sz. ügyben felhozott második jogalapra adott válaszból következik, hogy a Tanács érvényesen alapozhatta a megtámadott határozatokat a 2005/387 határozat 8. cikkének (3) bekezdésére, azt kell meghatározni, hogy a Parlamenttel kellett volna-e konzultálni valamely aktus e rendelkezés alapján történő elfogadása előtt.
- 65 E tekintetben a jelen ítélet 50–57. pontjában szereplő megfontolásokból következik, hogy az EU 39. cikk (1) bekezdésével összhangban értelmezett 2005/387 határozat 8. cikkének (3) bekezdése továbbra is kifejti joghatásait, amennyiben azt nem helyezték hatályon kívül, nem nyilvánították semmisnek, vagy nem módosították, és az általa meghatározott eljárás alapján teszi lehetővé a végrehajtási intézkedések elfogadását. Ezért a Tanács köteles konzultálni a Parlamenttel valamely új pszichoaktív anyag ellenőrzési intézkedések alá vonása előtt.
- 66 A Tanács állításával szemben az EU 39. cikk (1) bekezdésének a Lisszaboni Szerződéssel való hatályon kívül helyezése nem kérdőjelezheti meg ezt a Parlamenttel való konzultációra vonatkozó kötelezettséget.
- 67 A jelen ítélet 49. pontjában szereplő megfontolásokra tekintettel ugyanis az EU 39. cikk (1) bekezdésének a 2005/387 határozat 8. cikke (3) bekezdésének elfogadását követő hatályon kívül helyezése nem szüntetheti meg az ez utóbbi rendelkezésnek az EU 39. cikk (1) bekezdésével összhangban történő értelmezésére vonatkozó kötelezettséget.
- 68 Ehhez hasonlóan nem releváns, hogy az EUMSZ 291. cikk nem írja elő a Parlamenttel való konzultációra vonatkozó kötelezettséget, amennyiben a Parlamenttel való konzultációra vonatkozó kötelezettség a 2005/387 határozat egyik joghatását képezi, amely fennmaradt a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően az átmeneti rendelkezésekről szóló jegyzőkönyvnek a jelen ítélet 57. pontjában értelmezett 9. cikke alapján.
- 69 Márpedig nem vitatott, hogy a megtámadott határozatokat a Tanács a Parlamenttel folytatott előzetes konzultáció nélkül fogadta el.
- 70 Ebből következik, hogy a C-317/13. sz. ügyben felhozott második jogalap, valamint a C-679/13. sz. ügyben felhozott első jogalap megalapozott, és hogy a megtámadott határozatokat következképpen meg kell semmisíteni.

A megtámadott határozatok joghatásainak fenntartására vonatkozó kérelemről

- 71 Mind a Parlament, mind pedig a Tanács azt kéri a Bíróságtól, hogy – amennyiben az megsemmisíti a megtámadott határozatokat – tartsa fenn ez utóbbiak joghatásait, amíg azok helyébe új jogi aktusok nem lépnek.
- 72 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 264. cikk második bekezdése értelmében a Bíróság – ha szükségesnek ítéli – megjelöli a semmisnek nyilvánított jogi aktus azon joghatásait, amelyek továbbra is fennmaradnak.
- 73 A jelen ügyben a megtámadott határozatoknak a joghatásaik fenntartása nélkül történő megsemmisítése veszélyeztethetné az e határozatokkal érintett pszichoaktív anyagok ellenőrzésének hatékonyságát, és következésképpen a közegészség védelmét. Márpedig a Parlament, noha azzal az indokkal kéri e határozatok megsemmisítését, hogy lényeges eljárási szabályt sértettek meg, nem vitatja azok célját és tartalmát sem.
- 74 Következésképpen fenn kell tartani a megtámadott határozatok joghatásait a helyükbe lépő új jogi aktusok hatálybalépéséig.

A költségekről

75 A Bíróság eljárási szabályzata 138. cikkének (1) bekezdése alapján a Bíróság a perveztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Tanácsot, mivel perveztes lett, a Parlament kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

76 E szabályzat 140. cikkének (1) bekezdés értelmében az Osztrák Köztársaság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A Bíróság megsemmisíti a 4-metilamfetamin ellenőrzési intézkedéseknek történő alávetéséről szóló, 2013. március 7-i 2013/129/EU tanácsi határozatot, valamint az 5-(2-amino-propil)indol ellenőrzési intézkedések alá vonásáról szóló, 2013. október 7-i 2013/496/EU tanácsi végrehajtási határozatot.**
- 2) **A Bíróság a 2013/129 határozat és a 2013/496 végrehajtási határozat helyébe lépő új jogi aktusok hatálybalépéséig fenntartja e határozatok joghatásait.**
- 3) **A Bíróság az Európai Unió Tanácsát kötelezi a költségek viselésére.**
- 4) **Az Osztrák Köztársaság maga viseli saját költségeit.**

Aláírások